

عنوان مقاله:

خوانش دلالی-بلاغی زبان بدن «دست» در «نهج البلاغه»

محل انتشار:

هجدهمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

موسی خضری آذر - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات عرب دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

زبان بدن به مجموعه و نظامی از نشانه های غیرکلامی مورد استفاده در ارتباطات روزمره گفته می شود. انسان ها علاوه بر نشانه های آوایی، به واسطه این نشانه ها نیز با دیگران ارتباط برقرار می کنند. نشانه های غیرکلامی در تمامی حرکات و سکنات و نوع قرارگیری اندام های انسانی خود را به نمایش می گذارند؛ لذا هر عضوی از اعضا بدن از نشانه ها و علایمی جهت ارتباط با دیگران بهره می برد. امروزه دانش های فراوانی بر اهمیت استفاده از زبان بدن در زمینه های روان شناسی، جامعه شناسی، ادبیات، سینما و غیره صحه گذاشته اند و به این حوزه ی مطالعاتی پیوسته ای می پردازند. یکی از غنی ترین زمینه ها جهت مطالعات زبان بدن، منابع اصیل اسلامی است؛ منابع اسلامی که این نشانه ها را به نیکوترین شیوه به کار گرفته اند. کتاب نهج البلاغه یکی از این منابع پر اهمیت به شمار می رود؛ چراکه جهت ارتباط با مخاطبان و تاثیر بر دل هایشان استفاده فراوانی از اندام واژه ها کرده و هر یک از این اندام واژه ها را در معانی ثانوی به کار گرفته است. در این پژوهش می کوشیم تا اندام واژی « ید » و متعلقات آن را در نهج البلاغه ردیابی کرده و معانی ثانویه آن را که به دلایل بلاغی مورد اهتمام بوده، استخراج کنیم. مقاله ی حاضر برای این مهم از روش توصیفی-تحلیلی بهره برده و نتایجی را به دست داده است. در نهج البلاغه « ید » و متعلقات آن از جمله، اصبع، منکب، انمله و... در معانی همچون قدرت، نعمت، بخل ورزی، فقر، خیانت، نزدیکی و معانی دیگری به کار رفته است.

کلمات کلیدی:

زبان بدن، ارتباطات غیرکلامی، نهج البلاغه، بلاغت، دلالت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2009951>

